

NATALIYA
Της Μελίνας Κάσμα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΝΑΤΑΛΙΑ
- B) ΜΑΜΑ

Στη κορυφή ενός λόφου, ενώ ο ήλιος ανεβαίνει και η ομίχλη παραμορφώνει την θέα, στέκεται ένα μικρό κορίτσι, παρακολουθώντας την εισβολή των τανκς στη πόλη της και κρατώντας μια κούκλα σφιχτά. Ξαφνικά, ακούει ψιθύρους.

ΝΑΤΑΛΙΑ: (Γυρνά απότομα το κεφάλι.)
Μαμά? Εσύ είσαι;

(Προχωράει προς τον γκρεμό. Φυσάει αέρας. Κοιτάζει γύρω της.

(με τρομαγμένη φωνή) Μαμά;

(γυρνάει) Εσύ είσαι που φωνάζεις, η μήπως κάτι άλλο? Μήπως είναι ένας από τους εχθρούς; Ένα από τα όπλα τους;

Μια σκιά, γλωμή, πλησιάζει αθόρυβα από πίσω της και της απευθύνεται.

ΜΑΜΑ: (Η αδύναμη φωνή της τρέμει)
Ναταλία;

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Μαμά; (χαμογελά ενθουσιασμένη, μα γρήγορα σταματά) Είσαι εσύ, όχι απλώς μια ψευδαίσθηση, σωστά; Η μητέρα μου, η μανούλα μου; (επιχειρεί να πιάσει το χέρι της, μα η μητέρα της απομακρύνεται)

ΜΑΜΑ: (φαίνεται ταραγμένη, κοιτά τριγύρω σε εγρήγορση)
Ναι, εγώ είμαι.

ΝΑΤΑΛΙΑ: (Την κοιτάει με δέος, προσπαθεί να αρθρώσει τις λέξεις σωστά.)

Δεν μου λέτε πάλι ψέματα, σωστά; (σταματάει και σκέφτεται) Όπως όταν σήνατε το πάρτυ γενεθλίων μου, ε; (η ένταση με την οποία ρωτά διακόπτεται, όταν εκφράζει την επόμενη ένσταση) Όπως τότε που περιέγραφες τα πυροτεχνήματα, μα ήταν στην αλήθεια-

Η μητέρα πλησιάζει. Τα δάκρυά της κυλούν ατελείωτα.

MAMA:

Όχι, μονάκριβη μου κόρη. Όχι. Είμαι εγώ.

Καπνός εξαπλώνεται.

NATALIA:

Δεν άλλαξες, όπως το χρώμα του ουρανού, όπως τα κτήρια και η μορφή τους, όπως η Ανιέσκα και η παρέα της, που δεν παίζουν πια μαζί μου; **(Δείχνει τον ορίζοντα)** Όλα άλλαξαν, μαμά, και φοβάμαι. Σε παρακαλώ, μην αλλάζεις κι εσύ.

Προσπαθεί να αγκαλιάσει την μητέρα της, μα εκείνη την αποφεύγει ξανά.

MAMA:

Όλα αλλάζουν στη μορφή. Μα η ψυχή μου είναι η ίδια.

Η Ναταλία δεν φαίνεται ευχαριστημένη με αυτή την απάντηση.

NATALIA:

Τότε... Γιατί δεν με πλησιάζεις; Γιατί να μην αγκαλιαστούμε, όπως παλιά;

Με μια κίνηση προσπαθεί να αγγίξει τη μητέρα της, μα εκείνη απομακρύνεται.

MAMA: **(κατεβάζει το κεφάλι της)**

Δεν μπορούμε.

NATALIA:

Γιατί;

MAMA: **(της χαμογελάει)**

Θα γίνει και αυτό... Μα για να γίνει, πρέπει να είσαι ήσυχη, να μην αντισταθείς, για να μην πονέσεις. Να μην φοβάσαι.

NATALIA:

Δηλαδή, τι; Θα γίνω και εγώ σαν τον Αλιόσκα και τον μικρό του αδελφό; Θα είμαι και εγώ ήσυχη, πολύ πολύ κρύα και-

Ένα άλλο βουητό την διέκοψε. Η Ναταλία, στη προσπάθειά της να προσδιορίσει την προσέλευση του διαπεραστικού ήχου, άρχισε να κοιτάζει τριγύρω της και παρατήρησε

την μητέρα της προσεχτικά. Εκείνη την κοιτούσε με συμπόνια, κλαίγοντας σιωπηλά και αδυνατώντας να μη λυγίσει.

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Μαμά, με σάλτσα λέρωσες το φόρεμά σου; Έχει γίνει κατακόκκινο!

ΜΑΜΑ:(κλαίγοντας)

Όχι, ζωή μου. Όχι.

ΝΑΤΑΛΙΑ: **(μπερδεμένη πλέον, της ήταν δύσκολο λόγω του καπνού να σκεφτεί καθαρά)**

Μαμά, γιατί η Μαρία και τα αδέρφια της έφυγαν; Γιατί δεν φεύγουμε και εμείς;

ΜΑΜΑ: **(ξεχνά τα δάκρυά της στιγμιαία, για να σκεφτεί μια απάντηση όσο πιο γρήγορα γίνεται)**

Μα... Εδώ, εδώ είναι το σπίτι μας. Η πατρίδα μας. Εδώ βρίσκεται ο πατέρας...

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Και γιατί να είναι εδώ ο πατέρας; Γιατί να μην έρθει και αυτός;

ΜΑΜΑ:

Πρέπει να μείνει, να προστατεύσει τούτο τον τόπο... **(κοιτάει τον ουρανό και όσα εκτυλίσσονται γύρω της με αηδία)**

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Άρα, δεν είναι επειδή είμαστε "φτωχό-αγρότες"!

ΜΑΜΑ: **(με σκληρό βλέμμα κάθεται κοντά στη κόρη της)**

Μα φυσικά και όχι! Εμείς- απλώς πρέπει να μείνουμε!

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Τα άλλα παιδιά τότε, γιατί αυτά έφυγαν;

ΜΑΜΑ:

Έπρεπε.

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Μαμά, δεν είμαι πια μικρή! Έχω γίνει ήδη δέκα! Ξέρω ότι λες ψέματα. Ξέρω ότι εγώ δεν είμαι σαν τα άλλα παιδιά. Ξέρω ότι ποτέ δεν θα έχω παπούτσια, όπως τα άλλα παιδιά. Ούτε όμορφα φορέματα, όπως τα άλλα παιδιά. Και είμαι σίγουρη, σίγουρη, ναι! Ότι για αυτό μένουμε εδώ. **(παύει και παρατηρεί τη μητέρα της)** Μαμά; Γιατί είσαι τόσο χλωμή;

Η Ναταλία κάνει ένα βήμα μπροστά.

ΜΑΜΑ:

Γιατί είμαι άρρωστη.

Η μητέρα κάνει ένα βήμα πίσω.

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Και γιατί τα δάκρυά σου είναι κόκκινα; **(κάνει άλλο ένα βήμα)**

MAMA:

Γιατί είμαι πικραμένη. **(κάνει ξανά πίσω)**

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Μαμά... Γιατί δεν μπορώ να σε αγγίξω; Γιατί, μόλις προσπαθώ, η μορφή σου χάνεται μπροστά μου;

Η Ναταλία κάνει ένα τελευταίο βήμα, στη προσπάθειά της να αντικρίσει καλύτερα τη μητέρα της μες την ομίχλη.

MAMA:

Γιατί...

Τα τανκς πλησιάζουν. Η μητέρα κοιτάζει πίσω της, προς την κατεύθυνσή τους.

MAMA:

Θα γίνει και αυτό, πολύ σύντομα...

Ενώ στέκονται δίπλα δίπλα, περιμένουν τα τανκς με απάθεια.

ΝΑΤΑΛΙΑ:**(χωρίς συναίσθημα)**

Μαμά, τελικά οι άνθρωποι είναι πιο τρομαχτικοί από τα τέρατα, πιο σκληροί από τις πέτρες, πιο ψυχροί απ' όσο έλεγες ότι είναι.

MAMA:

Ναι, Ναταλία. Ναι. Πράγματι.

ΝΑΤΑΛΙΑ: **(Χαμογελά χαρούμενη στη μητέρα της, μόλις συνειδητοποιεί τι συνέβη. Η σκιά των τανκς αποχωρεί.)**

Μαμά, οι άνθρωποι όπως μου προσέφεραν κάτι πολύτιμο.

MAMA: **(ανταποκρίνεται με περιέργεια, δεν αντιλαμβάνεται την απότομη αλλαγή)**

Τι είναι αυτό;

ΝΑΤΑΛΙΑ:

Τη δυνατότητα να σε αγκαλιάσω πάλι.

Η μαμά ξεσπά σε λυγμούς και την κράτα σφιχτά στα χέρια της. Μένουν για πολλή ώρα και κοιτάζουν όσο οι βόμβες σαρώνουν κάθε ύπαρξη στον ορίζοντα.

MAMA:

Ναταλία, ας πάμε. Ας βρούμε ένα μέρος πιο φιλόξενο.

NATALIA:

Ένα μέρος που να μπορώ και εγώ να κάνω ό,τι και τα άλλα παιδιά!

MAMA:

Ένα τέτοιο μέρος... Λυπάμαι, Ναταλία.

NATALIA:

Για ποιον λόγο, μαμά;

MAMA:

Λυπάμαι που σε έφερα σε έναν κόσμο τόσο ανίκανο να διατηρήσει την εύθραυστη ψυχή σου.

NATALIA:

Ας ελπίσουμε, τότε, ο άλλος κόσμος να έχει περισσότερη επιείκεια .

MAMA:

Μονάχα αυτό μπορούμε να κάνουμε.

Εξαπλώνεται σκοτάδι. Η Ναταλία και η μητέρα της, αφήνοντας πίσω τα βάζα, αναζητούν το σύμπαν εκείνο όπου η Ναταλία θα είναι ασφαλής και χαρούμενη. Το μόνο που απομένει από αυτές είναι η κούκλα της Ναταλίας, η οποία βρίσκεται εκεί όπου ήταν προηγουμένως η μητέρα και η Ναταλία.

ΤΕΛΟΣ